

[Forsvarsministeren.]

måde. Der kan nok findes grupper af statstjenestemænd, for hvem det også kan være vanskeligt at bestride tjenesten i alderen fra 65 til 67 år.

Det ærede medlem hr. Baagø syntes at mene, at de allerede pensionerede lodser ingen indflydelse har i lodsernes pensionskasse. Dette er ikke rigtigt, de har en repræsentant i bestyrelsen, og denne repræsentant har dermed også tiltrådt det lovforslag, der nu foreligger.

Det er klart, at jeg gerne på enhver måde vil medvirke til fremskaffelse af oplysninger for udvalget, og jeg skal også gerne deltage i drøftelserne af de spørgsmål, man ønsker at rejse, men jeg vil i hvert fald ikke på nuværende tidspunkt give tilsagn om at ændre lovforslaget på det ene eller det andet punkt.

Gideon: Jeg vil gerne takke den højtærede forsvarsminister for hans udførlige besvarelse af de spørgsmål, jeg rettede til ham. Jeg er naturligvis ganske klar over, at der er usikkerhedsmomenter med hensyn til lodsreguleringsfonden, men det glædede mig at høre, at man efter de foreliggende oplysninger kunne regne med, at der for året 1958-59 var balance; så må man vel gå ud fra det.

Jeg syntes imidlertid, jeg gerne ville have nogle nærmere oplysninger om tilskuddet til de mindre lodserier. Jeg må sige, at jeg ikke har været helt klar over, hvor store deres indtægter var. Det kan vi måske få nærmere oplyst i udvalget. Jeg forstod, at den højtærede minister var indstillet på, at man skulle afvente den nærmeste tids udvikling angående dette.

Det, jeg er mest ked af, er i og for sig den stilling, den højtærede minister tog med hensyn til aldersspørgsmålet. Den højtærede minister sagde, at det var i overensstemmelse med reglerne for statstjenestemænds pensionsordning, og det er også rigtigt i al almindelighed, men vi kender dog mangfoldige tilfælde, hvor der gøres undtagelser fra disse regler. Jeg behøver bare at nævne forsvarsministerens egen ressource, de militære grader, hvor der er langt lavere afgangsalder f. eks. for en kaptajn. Det står vel i forbindelse med, at han skal gå i spidsen for sit kompagni, og

dertil kræves en vis fysisk udholdenhed, som man ikke mener han er i besiddelse af, når han kommer over den alder, der her er tale om. Jeg kan også nævne f. eks. sindssygehospitalerne, hvor plejerne og et stort antal af personalet skal gå af, når de er 65 år, og kan gå af, når de er 60 år, med fuld pension, uanset at man vel nok kan sige, at de ikke nær har tilsvarende enerverende arbejde, som der her er tale om. Der er yderligere det at sige, at på disse områder er man i stand til at omplacere dem til fysisk mindre krævende arbejde. Det er derfor, jeg synes, at man ikke kan sammenligne med statens almindelige tjenestemandregler på dette område. Jeg kan også henvise til de andre nordiske lande. I Finland findes der to kategorier af lodser; der er indenskærs lodser, der kan pensioneres ved det 62. år, og havlodser, der bliver pensioneret ved det 58. år. I Norge opnår lodserne fuld pension ved det 63. år, og det samme gælder i Sverige. Vi ser altså, at man i de andre nordiske lande tager hensyn til disse ganske særlige forhold. Man må jo huske på, at en lods ikke kan sammenlignes med en lokomotivfører, som bestiger sit lokomotiv; det holder som regel stille, når han skal entre det. Det er noget helt andet, når en lods i al slags vejr skal gå over fra sin lille lodsbåd og måske op til fjerde etages højde ad en lejder, der snart svæver ude i luften og snart slår ind mod skibssiden. Man kan forstå, at det er meget forskellige forhold, der må tages i betragtning, og derfor mener jeg, at det må undersøges nærmere i udvalget, om der er nogen grund til at forhøje aldersgrænsen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

M. Larsen (Kolding): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.